

LIBRIS

We know
books

CHUCK WENDIG

**CARTEA
ACCIDENTELOR**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG 1

CĂLĂREȘTE TRĂSNETUL

Edmund Walker Reese lucra cu numerele. Nu era contabil sau matematician, ci un om cu ocupații simple, și în acest moment, la SCI – State Correctional Institution – Blackledge, era legat pe scaunul electric, făcând calcule.

Trei gardieni l-au adus acolo.

Au trecut pe lângă alți deținuți din aripa condamnaților la moarte, fiecare în celula lui.

Avea să fie și un călău: un bărbat anonim, care avea să apese comutatorul, bărbatul care avea să pună capăt vieții lui Edmund Reese.

Era ora zece, într-o seară de marți. A doua marți din martie 1990.

(La urma urmei, și timpul era un număr.)

Însă erau amănunte pe care el încă nu le știa, așa că l-a întrebat pe gardianul mai în vârstă, care-i tăia lui Edmund salopeta de deținut în dreptul pulpei, ca să facă loc electrozilor. (Piciorul fusese ras în acea dimineață, chiar înainte ca Edmund Walker Reese – Eddie pentru prieteni, dacă ar fi avut vreunul – să ia ultima masă, doar un castron cu supă hrănitoare, de pui cu tăieței.)

Gardianul mai în vârstă, pe nume Carl Graves, avea favoriții așa de cărunți și cu fire așa de subțiri,

că păreau niște petice de ceață agățate de fâlci. (Și asta, cu toate că în creștet avea păr negru, încă neafectat și nedecolorat de vârstă.) Avea vreo patruzeci și cinci-cincizeci de ani, poate chiar un pic peste, greu de spus, s-a gândit Walker. Carl nu era niciodată beat, nu de-a binelea, chiar dacă bea tot timpul. (Mai și fuma, însă acest miros era acoperit de cel de whisky.) Băutura era ceea ce-l făcea pe Graves să pară că plutește undeva între starea de epuizare și cea de furie. Însă whiskyul îl făcea și să fie sincer, și de aceea lui Edmund îi plăcea de el. Atât cât putea lui să-i placă de cineva.

Reese l-a dojenit pe gardian, în timp ce-i tăia cracul salopetei:

- Ai grijă la piciorul stâng. Am o rană acolo.

- Acolo te-a gherănit fata? a întrebat Graves.

Reese n-a răspuns. În schimb, a zis:

- Mai spune-mi. Mai multe numere. Câți volți are scaunul?

Gardianul a pufnit și s-a ridicat în picioare.

- Două mii.

- Cunoști dimensiunile scaunului? Greutate. Lățime. Și așa mai departe?

- Nu le știu, nu mă interesează.

- Sunt și spectatori? Câți?

Graves s-a uitat la fereastra din fața lui Edmund - o fereastră peste care erau trase storuri metalice.

- Avem public numeros azi, Eddie, a zis Graves, folosindu-i numele de alint, cu toate că nu erau prieteni, nici vorbă, însă Edmund n-a protestat.

Se pare că oamenii țin foarte mult să vadă cum te prăjești.

Cruzimea a scăpărat ca un chibrit în ochii lui Carl Graves. Edmund a recunoscut acea cruzime și i-a plăcut.

- Da, da, a făcut el, neputând să-și ascundă iritarea. Simțea mâncărimi. Maxilarele i s-au încordat. Dar *câți* sunt? În cifre, te rog.

- Dincolo de fereastră, doisprezece. Șase cetățeni obișnuiți, invitați de directorul închisorii și de guvernator, și șase jurnaliști.

- Aștia-s toți?

- Sunt mai mulți care se uită pe canalul cu circuit închis, a explicat Carl Graves, arătând spre camera din colț, al cărei ochi vigilent privea intens scaunul, fără să clipească, de parcă s-ar fi temut că o să rateze ceea ce va urma. Alți treizeci.

Reese a făcut socoteala.

- Patruzeci și doi. Un număr bun.

- Zău? Dacă zici tu.

Graves s-a dat deoparte, iar celălalt gardian, cât un dulap și cu părul peste care părea că a trecut o mașină de tuns iarba, a mârâit și s-a apucat să pună electrozii pe capul ras al lui Edmund. Carl a pufnit.

- Știi, ești ceva special.

Chiar sunt special, și-a zis Edmund. Știa că e adevărat sau, cel puțin, știuse cândva. Acum nu mai era așa de sigur. Cândva avusese o misiune. Primise viață și lumină și un țel măreț. Un țel sacru, i s-a spus. Binecuvântat, sfințit, *evlavios* și *păcătos* în aceeași măsură, și totuși, dacă asta era adevărat, de ce era el aici? Prins ca o muscă într-un pumn care se închide încet. Cu planul zădărnicit la Numărul Cinci. De-abia Numărul Cinci! Avea încă *lucruri de făcut*.

- În ce fel special? a întrebat el, pentru că voia s-o audă.

- Scaunul ăsta, Bătrânul Fumărilor - cele mai multe scaune electrice au nume, pe multe dintre ele le cheamă Bătrânul Scânteilă, însă aici, în Pennsylvania, e

Bătrânul Fumărilă –, ei bine, șade în depozit din 1962. Ultimul ticălos care s-a pârlit pe el a fost Elmo Smith, violator și ucigaș. Și apoi nu l-au mai folosit. După Elmo, au mai fost nouă condamnări la moarte, însă toți s-au salvat la recurs. Și apoi ai venit tu, Eddie. Norocosul număr zece.

Cifre au fulgerat prin mintea lui Edmund Reese, țopăind într-un cadril Do-Si-Do – iarăși, nimic matematic. Dar el căuta ceva. Tipare. Adevăr. Un mesaj sacru.

– Numărul zece nu este în mod clasic norocos, a zis Edmund, boțindu-și buzele într-o strâmbătură. Ce număr sunt eu?

– Numărul zece. Ți-am spus.

– Nu, vreau să zic, câți au fost înaintea mea? Morți? Pe acest scaun?

Graves i-a aruncat o privire namilei de gardian roșcovan. Namila Roșcovană a oferit răspunsul:

– Înaintea lui s-au prăjit pe scaunul fierbinte trei sute cincizeci.

– Asta te face al trei sute cincizeci și unulea, a zis Graves.

Edmund s-a gândit la numărul acela: 351.

Ce însemna? Trebuia să însemne ceva. Pentru că l-ar fi ucis să știe că nu înseamnă nimic, că tot ce se adunase era o găleată cu pișoarcă și rahat. L-ar fi ucis într-un fel în care n-ar fi putut-o face acest scaun. L-ar fi ucis într-un fel mai rău decât pe acele fete...

Nu, s-a dojenit singur. *Nu erau fete. Nu erau decât lucruri. Fiecare din ele, un număr. Fiecare din ele, un scop. Fiecare din ele, o jertfă.* Numărul Unu cu cosițe, Numărul Doi cu unghiile date cu oă, Numărul Trei cu semnul din naștere sub ochiul stâng, Numărul Patru cu cotul julit și Numărul Cinci...

Furia l-a sugrumat, iar Edmund s-a încordat pe scaun de parcă ar fi fost deja electrocutat.

– Potolește-te, Eddie, a zis Graves.

Apoi gardianul mai în vârstă s-a aplecat, și în ochi i-a licărit iarăși acea izbucnire de răutate.

– Te gândești la ea, nu? La cea care ți-a scăpat.

Pentru o clipă, Edmund s-a simțit cu adevărat văzut. Poate că Graves chiar își câștigase dreptul să-i folosească numele de alint.

– Cum de ai știut?

– Oh. Îmi dau seama. Sunt de ceva vreme gardian aici, în aripa condamnaților la moarte, și, cu mult înainte de asta, la deținuții obișnuiți. Am început când aveam optsprezece ani. La început, îl ții departe. Îl ții în frâu. Dar e ca marea, îți spală plaja și, zi după zi, ia cu ea un pic din nisipul tău. Curând, te murezi în el. La saramură, ca hălcile de carne de porc. Pătrunde în tine. Așa că începi să-l recunoști. Răul, vreau să zic. Știi cum gândește. Cum este. Ce *vrea*, a zis Graves, apoi și-a lins buzele. Știi, terenul tău de vânătoare? De unde ai luat fetele alea...

Lucrurile alea.

– Era aproape de casa mea. Mi-a speriat nevasta. Mi-a speriat copilul.

– Nu pe ei îi vânam.

– Nu, presupun că nu. Doar fete. Fete fragede. Patru moarte. Cât despre a cincea, ei bine, a avut noroc, nu-i așa?

– Numărul Cinci a scăpat, a zis Edmund, cu mahnire-n glas.

– Și când ea a scăpat, tu ai fost prins.

– Nu ar fi trebuit să fiu prins.

Un rânjet malițios a străbătut chipul lui Graves.

-Și totuși, ești aici. Zicând asta, gardianul l-a plesnit peste genunchi. E un lucru pe care ar fi trebuit să-l știi, Eddie, și anume că ce semeni, aia culegi. Capeți ce dai.

-Dar și dai ce capeți.

-Dacă zici tu.

Au strâns toate curelele, au mai verificat o dată electrozii și l-au informat ce urma să se petreacă. L-au întrebat pentru ultima oară dacă vrea să fie de față un preot, însă el refuzase deja șansa asta și nu s-a rugat acum să vină unul, deoarece, așa cum le-a spus: *Am un ocrotitor în viața asta, și diavolul nu-i aici*. Ei i-au explicat, aproape în glumă, că de cealaltă parte a ușii se află administratorul închisorii, la o linie deschisă cu biroul guvernatorului, pentru cazul în care ar apărea vreo (și aici Graves a pufnit disprețuitor) „grațiere de ultim moment”. I-au explicat că rămășițele lui vor ajunge într-o groapă comună, căci Edmund Reese nu mai avea nici o rudă în viață.

Și apoi au ridicat storurile metalice.

Edmund a văzut martorii și spectatorii adunați să-l privească murind. Ședeau, pe cât de îngroziți, pe atât de nerăbdători, fascinați de aceste forțe polare ca niște bile de rulment între doi magneți puternici. Călăul a deschis voltajul, apoi amperajul, apoi s-a dus la panoul de control ca să acționeze comutatorul – care nu se afla pe perete, ca într-o versiune comică a romanului *Frankenstein*, ca să-l poți trage spectaculos în jos, ci era un comutator simplu, alb, așa de mititel, că puteai să-l acționezi cu degetul mare.

Și apoi degetul mare s-a mișcat și...

Edmund Reese a simțit cum lumea se luminează în jur, mare și strălucitoare. Toate lucrurile au fost înghițite de valul de alb. Brusc, era ca și cum ar fi căzut – și apoi invers, ca și cum ar fi fost săltat de mâini

invizibile, așa cum trebuie să se simtă o vacă prinsă într-o tornadă, și următorul lucru pe care l-a simțit a fost că nu mai era pe scaun, nu mai era în această lume, nici mort, nu...

Era altceva și altundeva.

PROLOG 2

BĂIATUL E GĂSIT

Vânătorul, Mike O'Hara, nu era un om sofisticat, însă visa la fazan sub clopot de sticlă¹. Era o rețetă din familie, transmisă de bunică tatălui și acum lui și fraților lui, Petey și Paul. Însă pe ei nu-l interesa fazanul sub clopot de sticlă, și nici vânătoarea, ca pe tati, așa că Mike vâna singur. Și mai ales azi, căci era ziua de naștere a tatălui său. Sau ar fi fost. *Odihnește-te în pace, bătrâne.*

Mike nu era mare vânător, iar fazanul era o pasăre greu de găsit pe aici în zilele noastre. Așa că s-a dus tot mai departe, în căutarea unei păsări frumoase, pe care s-o stârnească prin câmpuri și pe lângă garduri. Mai rău, n-avea cu el un câine de vânătoare. Toată munca îi revenea doar lui, așa că a făcut-o încet și metodic, cum îl învățase tatăl lui.

Însă, între timp, mintea îi rătăcea. S-a gândit la tatăl său, mort în urma unui atac cerebral – un cheag de sânge i-a țâșnit în creier ca un glonț. S-a gândit la datoriile lui Petey și la problemele lui Paul cu ficatul, din pricina băuturii. Și-a amintit cum înota în copilărie în lacul dintr-o carieră aflată nu departe de acolo. Și, în

vreme ce mintea îi rătăcea, la fel făceau și picioarele, fără să bage de seamă unde se află sau încotro se îndreaptă – până ce a ajuns la un șir de frasinii muribunzi, bieții de ei mâncați și pe jumătate uciși de „sfredelitorii frasinilor“, ceea ce făcea ca ramurile cândva pline de frunze să arate aidoma unor oase descărnate. Dincolo de ei, a zărit frontispiciul alb, ruinat, al minei Ramble Rocks. Întesat de viță sălbatică și sumac otrăvitor, căci natura venise să-și revendice locul.

Mike a continuat să meargă. Tufărișul îi pâraia sub tălpi pe când se strecura mai departe. Tare își mai dorea să găsească o pasăre, fie și doar în cinstea tatălui său. Simțea că așa se cuvine.

Înainta pas cu pas. Era cu mintea încă pierdută în gânduri...

Și tocmai atunci ceva a țâșnit din desișul prăbușit.

Fălăitul aripilor a umplut văzduhul, și o formă întunecată a trecut de la est spre vest. Mike a văzut peticul roșu din jurul ochilor și inelul alb de la gât, care îl dădeau de gol. S-a dat cu un pas în spate, a potrivit patul puștii pe umăr și a ridicat țeava de calibrul 12. O apăsare pe trăgaci...

La dracu', siguranța! și-a dat seama.

Un clic rapid, apoi a îndreptat arma spre arcu desenat de zborul păsării și...

Bum.

Pasărea s-a răsucit în aer și a schițat o spirală prin spațiul deschis, înainte să se prăvălească, cu ciocul înainte, în iarba uscată de pe câmp.

Am reușit!

Fazan sub clopot de sticlă.

Cu urechile țiuind, cu duhoarea de ouă clocite a prafului de pușcă în nări, Mike a clipit prin ceața fumului stârnit de împușcătură și...

¹ Fel de mâncare rafinat, simbol cultural pentru mulți oameni din țările occidentalizate

A văzut persoana scundă care stătea acolo, în fața sa.

- Sfinte Sisoie! a lătrat, clipind neîncrezător.

În fața lui se afla un băiat plin de sânge. Primul său gând a fost: *Am împușcat un țânc*, dar asta n-avea sens, nu? A tras brusc aer în piept și a văzut că sângele de pe băiat nu era proaspăt. Se uscaser. Prinseseră crustă. Îi acoperea jumătate din față, închizând un ochi sub o coajă tare.

Puștiul purta un tricou simplu, alb, pe jumătate în-negrit de sânge vechi. Buzele îi erau așa de crăpate, că păreau pline de sare. Pielea îi era colorată de gălbănare.

- Bună, a zis Mike, neștiind ce altceva să zică.

- Salut, a răspuns băiatul, apoi glasul i s-a frânt și a surâs, ca și cum, cine știe de ce, ar fi fost mulțumit de sine.

- Ești bine?

O întrebare prostească, știa - puștiul ăsta nu era bine. Dar poate că nu strica să-l facă să vorbească, să nu-și dea seama că e într-un hal fără de hal. Fiica sa era așa - Missy era predispusă la accidente și o dată s-a tăiat așa de rău la cap, în blatul de sticlă al unei măsuțe de cafea, că a avut nevoie de trei puncte de sutură. Șmecheria era să n-o lași niciodată să vadă că ești supărat. Dacă te prefăceai că e în ordine, și ea credea că e în ordine. Nu a plâns, pentru că ei nu i-au dat câtuși de puțin de înțeles cât de rău arată, cu fața ca o mască însângărată.

Așa era și băiatul. O mască însângărată.

Pur și simplu, nu-l speria. Poate că el nu știe.

- Ești bine, băiete? a întrebat Mike din nou.

- Am ieșit.

Acele două cuvinte l-au făcut pe Mike să simtă că i se strânge brusc stomacul, deși n-ar fi putut spune de ce. Și nici n-avea să-și dea seama.

- De unde?

- Din mină.

Mike a clipit. Adevărul l-a izbit în plin. Îl *cunoștea* pe acest puști. Sau, cel puțin, știa cine este. Îi uitase numele, însă locuia prin împrejurimi. Fusese dat dispărut... când, cu vreo trei, patru luni în urmă? Nu, chiar mai înainte. Înainte să se termine școala. Pe la începutul lui mai. Atunci au fost puse afișele, atunci a primit pe telefon alerta generală. Lumea vorbea despre asta, însă tot timpul dispăreau copii, și se mai spunea și că puștiul ăsta avea o viață de rahat acasă, așa că poate doar își luase lumea-n cap...

Acum, Mike avea altă părere. Poate chiar fugise de acasă.

Poate că se rătăcise acolo, jos, în vechea mină de cărbune.

Dar cum naiba supraviețuise în tot acest timp? Nu era cu puțință.

Mike a lăsat pușca pe pământ. A ridicat mâinile.

- Eu sunt Mike. Ți amintești cum te cheamă pe tine?

- Poate că da.

- Bine, a zis Mike și a făcut un pas în față. Lipsești de ceva vreme, așa-i?

Ochiul nevătămat al băiatului a privit vag în zare. Sau, poate, dincolo de ea. Țintuind, parcă, un punct dincolo de timp și spațiu.

- Uite ce o să facem, a zis Mike. Vin acolo, bine? Te ajut să ieși de pe câmpul ăsta. Am camioneta nu departe de aici, la vreo juma de kilometru, doar o plimbare scurtă. Te duc la un spital.

Băiatul n-a zis nimic. Nici măcar n-a părut că-l aude. Așa că Mike a înaintat cu băgare de seamă. Pas cu pas. O mică parte din el gândea: *La dracu', aș vrea să pot da de pasărea aia pe care am nimerit-o.*